

1 lutego 1927 r.

2

URZĄD PATENTOWY

A45 d, 29/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 4611.

Kl. 33 c 11.

Innovation Specialties Co. Inc.
(Chicago, Illinois, Stany Zjednoczone Ameryki).

Przyrząd do polerowania.

Zgłoszono 20 lipca 1923 r.

Udzielono 8 kwietnia 1926 r.

Pierwszeństwo: 21 lipca 1922 r. (Stany Zjednoczone Ameryki).

Wynalazek niniejszy dotyczy przyrządu do polerowania, składającego się z odpowiedniej oprawki, na której umocowana jest taśma materiału polerowniczego, przy czem części składowe przyrządu są tak urządzone, że taśma napręża się tylko przy użyciu. Przyrząd jest specjalnie zastosowany do celów manicure'u (zdobienia paznokci), jakkolwiek bądź nie służy do tego tylko celu, ale również może być on użyty i dla innych celów.

Jedną z cech wynalazku jest to, że taśma z materiału do polerowania może być z łatwością i szybko umieszczona na swoim miejscu w przyrządzie bez potrzeby zgrubień na końcach taśmy, przez co koszt taśmy sprowadza się do minimum, a urządzenie staje się względnie tanie, przy czem

dla każdego manicure'u lub dla innej operacji, może być użyta świeża czysta taśma z materiału polerowniczego.

Cechą wynalazku jest również to, że przyrząd jest tak wykonany, że taśma z materiału polerowniczego może być przez osobę, posługującą się przyrządem, z łatwością i szybko w pożądanym stopniu naprężona.

Inną cechą wynalazku jest zastosowanie przy oprawce nowych łatwych i skutecznych środków umocowania końców taśmy polerowniczej.

Następną cechą wynalazku przyrządu do polerowania jest możliwość złożenia go tak, że zajmuje bardzo mało miejsca.

Dalszą cechą wynalazku jest zastosowanie nowych polerowniczych środków,

które posiadają pożądane własności wygładzania a również i dostateczną moc, aby wytrzymać naciągnięcie, gdy się je w pożądanym stopniu wyciągnie.

Stwierdzono, że zamsz jest jednym z najlepszych materiałów do gładzenia powierzchni, którą się pociera z wielką szybkością, lecz zamsz lub jakiś inny materiał posiadający pożądane właściwości, niema dostatecznej mocy, któraby pozwalała na należyte jego naciągnięcie. W celu usunięcia tych trudności, najlepiej stosować środki polerownicze, składające się z dwóch taśm, z których jedna jest wykonana z pożądanego materiału, zastosowanego jako materiał właściwie polerowniczy, np. z taśmy zamkowej, druga zaś — z jakiegoś giętkiego lecz rozciągliwego materiału, jak tkanina bawełniana lub lniana, przyczem taśmy te sklejają się z sobą.

Najlepsze wykonanie niniejszego wynalazku jest przedstawione na załączonym rysunku, przyczem: fig. 1 stanowi widok perspektywiczny przyrządu do polerowania przy zastosowaniu zasady wynalazku; fig. 2 jest to przekrój podłużny w skali powiększonej przyrządu do polerowania, przyczem niektóre jego części są odcięte; fig. 3 i 4 są to przekroje po liniach 3—3 i 4—4 wskazanych na fig. 2; i fig. 5 jest to widok perspektywiczny środków polerowniczych przyrządu w najlepszym wykonaniu, przyczem obie taśmy, stanowiące środek polerowniczy, są z jednego końca odciągnięte od siebie.

Przyrząd do polerowania składa się z oprawki w postaci drążka 8, który na jednym końcu posiada poprzeczną główkę 9, przyczem koniec i spód tej główki są zaokrąglone w celu utworzenia gładkiej powierzchni 10, w której umocowywa się jeden koniec taśmy polerowniczej. Koniec uchwytu 8 jest zaopatrzony w uchwyt 12, który może mieć postać pierścienia, jak to uwidoczniło na fig. 1. Ten sam koniec oprawki 8 zaopatrzony jest w środki do u-

trzymania przyległego końca taśmy 11, przyczem najlepiej jest stosować te środki zaciskowe wykonane w postaci litery U, posiadające poprzeczkę 13 i boczne ramionka 13a, przyczem swobodne końce tych ramionek są połączone przegubowo z główką 9 zapomocą trzpienia 14. Odległość pomiędzy osią trzpienia 14 i końcem główki 9, jest nieco większa od odległości pomiędzy osią tego trzpienia i poprzeczką 13, dzięki czemu, gdy część zaciskowa przesunie się wstecz, to część środkowa tegoż znajdzie się naprzeciwko górnej powierzchni główki 9. Koniec taśmy 11 jest wsunięty pomiędzy ramionami 13a w ten sposób, że gdy część uchwytowa znajduje się w swojej najniższej pozycji, koniec taśmy zaciska się pomiędzy najniższym końcem poprzeczki 13 i górną powierzchnią główki 9, znaczna zaś część taśmy jest owinięta naokoło poprzeczki 13 w zetknięciu z dolną powierzchnią główki 9.

Część do umocowania taśmy, umieszczona na drugim końcu oprawki 8 może być wykonana w postaci dźwigni, posiadającej główkę 15 z wystającą ku górze drugą częścią uchwytową 16, która służy do ujęcia przyrządu reka, przyczem główka 15 otacza przyległy koniec oprawki 8 i jest z nim przegubowo połączona zapomocą trzpienia 17. Górny bok główki 15 jest zaokrąglony, aby wytworzyć powierzchnie 18, położoną zasadniczo środkowo z trzpieniem 17. Główka 15 posiada środki do uchwycenia przylegającego końca taśmy 11, przyczem i tu najlepiej jest, gdy te środki są wykonane w postaci litery U, a część zaciskowa posiada poprzeczkę 19 i ramionka 19a, a swobodne końce tych ramionek są połączone przegubowo z główką 15 zapomocą trzpienia 20. Ta część zaciskowa działa w ten sam sposób, jak i poprzednio opisana. Przy zaciskaniu przyległego końca taśmy 11, główka 15 przesuwa się w kierunku wskazówki zegarowej, a część uchwytowa 16, do której ten koniec jest przymocowany, przesuwa się

w kierunku odwrotnym wskazówce zegarowej, a przez to koniec taśmy 11 zaciśnie się linjami kropkowanymi na fig. 2. Gdy część uchwytowa znajduje się we wskazanym położeniu, przyległy koniec taśmy 11 może być przesunięty naokoło poprzeczki 19 i wsunięty pomiędzy ramionka 19a i pomiędzy powierzchnię 18 i znaczną część taśmy 11. Główka 15 wtedy może być obrócona w kierunku odwrotnym wskazówce zegara, z czego wynika, że część zaciskowa będzie pociągnięta w kierunku wskazówki zegarowej, a przez to koniec taśmy 11 zaciśnie się pomiędzy dolnym końcem poprzeczki 19 i powierzchnią 18.

Skoro taśma 11 jest w jednym końcu zabezpieczona od przesuwania się po główce 9 oprawki 8, a drugi koniec jest zabezpieczony od zeslizgiwania się po główce 15 dźwigni osadzonej przegubowo w tejże oprawce 8, to jest rzeczą widoczną, że przesuwając dźwignię w kierunku odwrotnym wskazówce zegarowej, t. j. przesuwając ją tak, żeby część uchwytowa 16 zbliżała się do części uchwytowej 12, można nadać taśmie 11 pożądane naprężenie. Oprawka 8, czyli cały przyrząd może być trzymany ręką jednym z dowolnych sposobów, a mianowicie, że palec serdeczny wsuwa się do pierścienia 12, zaś palcem wielkim tej samej ręki chwyta się za część uchwytową 16 i wtedy można dowolnie naciągnąć taśmę i używać przyrządu w zwykły sposób.

Należy zaznaczyć, że długość przyrządu w przybliżeniu równa się szerokości ręki. Przyrząd jest wygodny i nie męczy w użyciu, gdyż wystarcza ciężar ręki, by wywołać odpowiedni nacisk na paznokieć.

Budowa może się zmieniać w zależności od przymocowania taśmy do dźwigni przegubowej. W razie gdy pracownik zamocuje taśmę do dźwigni tak, że odległość pomiędzy obydwiema zaciskającymi częściami jest mniejsza od normalnej, to nie powstaje stąd żadna trudność, ponieważ w tym wypadku nie potrzeba dźwigni przesu-

wać tak daleko, by jeszcze naciągnąć taśmę.

Z drugiej strony, jeżeliby taśma była umocowana na przyrządzie tak, że odległość pomiędzy dwiema częściami umocowującymi byłaby większą od normalnej, to dźwignię należy przesunąć nieco dalej, by naciągnąć taśmę. Poza tem konstrukcja jest tego rodzaju, że w chwili gdy przyrząd jest zdjęty z ręki, taśma przestaje być naprężona.

Oprawka 8 może być zrobiona z dwóch części 8a i 8b zasadniczo jednakowej długości, przyczem końce przylegające łączą się z sobą, przegubowo w części 21 w taki sposób, że części 8a i 8b mogą być złożone jedna na drugą. Przegub 21 jest wykonany w ten sposób, że gdy część uchwytowa 16 zbliża się do części 12, górne krawędzie przegubowo połączonych końców 8b dotykają do przyległych gónych krawędzi części 8a, zaś części 8a i 8b są sztywno połączone i odpowiednio utrzymywane w stanie poziomym, ponieważ punkty, w których części 12 i 16 są uchwycone ręką, znajdują się w płaszczyźnie znacznie wyższej, niż płaszczyzna przegubu.

Najlepiej jest, gdy środki polerownicze 11 składają się z dwóch taśm 22 i 23, przyczem taśma 22 jest zrobiona z jakiegoś miękkiego giętkiego materiału polerowniczego, w rodzaju zamszu, gdy tymczasem taśma 23 jest zrobiona z jakiegoś mocnego, giętkiego, względnie nierozciągliwego materiału w rodzaju tkaniny bawełnianej lub lnianej, przyczem najlepiej jest obie taśmy skleić. Stwierdzono, że taśmy mogą być tanio sporządzone ze wstążek pokrytych z jednej strony materiałem kleistym po mocnem sprasowaniu ich z taśmą zamszową. W praktyce używa się też względnie duży kawał zamszu i kawał mocnego, giętkiego, nierozciągliwego materiału, tegoż wymiaru, pokrytego z jednej strony materiałem kleistym i przez przeprasowanie tych dwóch kawałków gorącym żelazkiem łączy się ich

z sobą. Materiał kleisty łączy mocno materiał nierozciągliwy z zamszem, a wtedy ten kawałek może być pocięty na taśmy żądanej długości i szerokości.

Taśmę 22 najlepiej jest nasycać (impregnować) odpowiednim składnikiem polerowniczym, np. proszkiem szafranowym lub różem. Składnik polerowniczy może być zastosowany po stronie taśmy 22, służącej do polerowania proszkiem, lecz najlepiej jest rozpuszczać proszek w roztworze alkoholu lub w innym odpowiednim rozpuszczalniku i smarować nim dolną część taśmy.

Taśma polerownicza jest giętka i z łatwością przylega do obwodu paznokcia przy słabym ciśnieniu i pokrywa znaczną część paznokcia. Można zapobiec uszkodzeniu naskórka, przylegającego do paznokcia, sparzenia lub zadarcia paznokcia, albo do sprawienia bólu, jest przy wynalazku usunięta.

Taśmy z łatwością są zdejmowane i nakładane na beleczkę, a ponieważ są one względnie tanie, świeża niezbrudzona taśma może być często zakładana. Przyrząd w szczególności jest zastosowany do zaspokojenia potrzeb zawodowych manikiurzystów, w szczególności tam, gdzie panują surowe prawa pod względem sanitarnym i gdzie użycie zwykłego skórzanego przyrządu jest zabronione. Świeża niezbrudzona taśma z materiału polerowniczego może być użyta przez manikiurzystkę dla każdej osoby.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do polerowania, znamienny tem, że naprężenie taśmy polerowniczej na oprawce przyrządu może być stale regulowane zapomocą ręki, obejmującej części ruchome tego przyrządu.

2. Przyrząd według zastrz. 1, znamienny tem, że taśma zostaje naprężona tylko wtedy, gdy palce ręki wywierają ciśnienie na odpowiednie części przyrządu.

3. Przyrząd według zastrz. 1 i 2, zna-

mienny tem, że części, w których umieszcza się palce ręki, służą jednocześnie do utrzymania całego przyrządu w ręce.

4. Przyrząd według zastrz. 1, 2 i 3, znamienny tem, że części, na których wsparte są palce ręki, zawierają i część obracającą się na jednym końcu oprawki przyrządu, która to część przez ruch około swej osi obrotu pod naciskiem palca napręża taśmę, umieszczoną wzdłuż beleczki przyrządu.

5. Przyrząd według zastrz. 1, 2, 3 i 4, znamienny tem, że taśma utrzymywana na jednym końcu przez części zaciskowe, osadzone na oprawce na jednym jej końcu, na drugim końcu jest utrzymana przez inne części zaciskowe, przystosowane do ujęcia ich palcem ręki.

6. Przyrząd według zastrz. 5, znamienny tem, że każda część zaciskowa składa się z powierzchni, w której umieszcza się taśmę i część zaciskową, wykonaną w postaci litery U, obracającą się względem tej powierzchni tak, że koniec taśmy polerowniczej przechodzi naokoło środka części w postaci litery U, przyczem środek tej części przyciska taśmę do powierzchni, gdy taśma jest naprężona.

7. Przyrząd do polerowania według zastrz. 6, znamienny tem, że drugi uchwyt taśmy składa się z paru części połączonych z sobą przegubowo.

8. Przyrząd do polerowania według zastrz. 7, znamienny tem, że taśma polerownicza składa się z taśmy z materiału miękkiego, właściwie polerowniczego, i naklejonej na nią nieodprężającej się i giętkiej taśmy względnie nierozciągliwej.

9. Przyrząd do polerowania według zastrz. 8, znamienny tem, że taśma polerownicza składa się z dwóch części, wykonanych z różnorodnych materiałów i z sobą sklejonych.

Innovation Specialties Co. Inc.
Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

